

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

Stosunki między Unią Europejską a ESA

48. przypomina, że zgodnie z art. 189 TFUE Unia Europejska ustanawia odpowiednie stosunki z Europejską Agencją Kosmiczną, aby ustalić podział wspólnych obowiązków i uniknąć nakładania się zakresów ról i powielania inwestycji;

49. jest zdania, że rosnące zaangażowanie Unii Europejskiej w politykę przestrzeni kosmicznej wymaga ponownego określenia stosunków z ESA i z agencjami krajowymi przy uwzględnieniu faktu, że rozwijane przez ESA i agencje krajowe umiejętności techniczne i w zakresie planowania mają zasadnicze znaczenie dla utrzymania zdolności technologicznych i konkurencyjności przemysłu europejskiego reprezentującego wysoki poziom oraz że Unia Europejska mogłaby się skoncentrować na operacyjności, ewolucji i ciągłości systemów kosmicznych, które są dla niej niezbędne, jak również na ekspansji na rynkach międzynarodowych i potrzebach użytkowników;

50. wzywa Komisję, aby odgrywała swoją rolę przywódcy politycznego i organu kontrolnego w stosunku do organizacji, które działają na jej zlecenie;

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Unikanie marnotrawienia żywności

P7_TA(2012)0014

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. Jak uniknąć marnotrawienia żywności: strategie na rzecz poprawy wydajności łańcucha żywnościowego w UE (2011/2175(INI))

(2013/C 227 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 191 i art. 192 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący zachowania, ochrony i poprawy jakości zdrowia ludzkiego i środowiska,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającą niektóre dyrektywy ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie zielonej księgi Komisji w sprawie gospodarowania bioodpadami w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.11.2008, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 48.

⁽³⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 22.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0006.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. zatytułowaną „WPR do roku 2020: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego⁽²⁾,
  - uwzględniając analizę przygotowawczą na temat marnotrawienia żywności w UE-27 przeprowadzoną przez DG ds. Środowiska przy Komisji Europejskiej,
  - uwzględniając badanie FAO pt. „Globalne straty żywności i jej marnotrawienie” („Global food losses and food waste”) z 2011 r.,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0430/2011),
- A. mając na uwadze, że w Europie każdego roku coraz więcej zdrowej żywności przydatnej do spożycia – zgodnie z niektórymi szacunkami do 50% – wyrzuca się jako odpady we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego, w niektórych przypadkach aż do poziomu konsumenta;
- B. mając na uwadze, że w jednym z badań opublikowanych przez Komisję oszacowano roczną produkcję odpadów żywnościowych w 27 państwach członkowskich na około 89 milionów ton, tj. 179 kg na osobę, przy dużym zróżnicowaniu między poszczególnymi państwami i sektorami, nie wyszczególniając jednak żywności marnowanej w rolnictwie na poziomie produkcji ani połowów ryb zwróconych do morza; mając na uwadze, że jeśli nie zostaną podjęte dodatkowe działania lub środki zapobiegawcze, do roku 2020 całkowita ilość marnowanej żywności wzrośnie do około 126 milionów ton (40-procentowy wzrost);
- C. mając na uwadze, że w Unii Europejskiej 79 milionów osób żyje nadal poniżej progu ubóstwa – co oznacza, że ponad 15% obywateli UE osiąga dochód poniżej 60% średniego dochodu w ich kraju zamieszkania; mając na uwadze, że 16 milionów spośród tych osób otrzymało pomoc żywnościową za pośrednictwem instytucji charytatywnych;
- D. mając na uwadze alarmujące dane liczbowe rozpowszechnione przez FAO, zgodnie z którymi obecnie niedożywienie zagraża 925 milionom osób na świecie, oraz że ze względu na te dane oddala się w czasie osiągnięcie milenijnych celów rozwoju obejmujących zmniejszenie o połowę poziomu ubóstwa i głodu do roku 2015;
- E. mając na uwadze, że, zgodnie z badaniami FAO, prognozowany wzrost światowej populacji z 7 do 9 miliardów spowoduje konieczność zwiększenia do 2050 r. dostaw żywności o co najmniej 70%;
- F. mając na uwadze, że światowa produkcja zboża wzrosła z 824 milionów ton w 1960 r. do około 2,2 miliarda ton w 2010 r., co daje 27 milionów ton więcej każdego roku; mając na uwadze, że – gdyby światowa produkcja rolnicza utrzymała tę tendencję – wzrost produkcji zboża do roku 2050 w stosunku do obecnego jej poziomu byłby wystarczający, aby wyżywić światową populację; mając na uwadze, że tymczasem – ze względu na to, że straty plonów wynoszą około 14% całości produkcji, a kolejne 15% traci się podczas dystrybucji i w postaci odpadów z gospodarstw domowych – trzy piąte całkowitej zwiększonej ilości zaopatrzenia potrzebnej w 2050 r. można by otrzymać dzięki samemu zaprzestaniu marnotrawienia żywności;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0297.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0307.

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- G. mając na uwadze, że ograniczenie marnotrawienia żywności stanowi ważny początkowy krok w kierunku zwalczania głodu na świecie, stawienia czoła wzrostowi zapotrzebowania oszacowanemu przez FAO oraz poprawy profilu żywieniowego populacji pod względem odżywczym;
- H. mając na uwadze, że ograniczenie marnotrawienia produktów nadających się do spożycia przyczyniłoby się do zwiększenia wydajności użytkowania gruntów, ulepszenia gospodarki wodnej, zapewnienia korzyści całemu sektorowi rolnictwa w skali światowej, a także do zapewnienia znacznego wkładu w walkę z niedożywieniem na obszarach rozwijających się;
- I. mając na uwadze, że marnotrawienie żywności ma konsekwencje nie tylko natury etycznej, gospodarczej, społecznej i żywieniowej, ale również zdrowotnej i środowiskowej, gdyż zalegające duże ilości niespożytej żywności w znacznym stopniu przyczyniają się do globalnego ocieplenia, a odpady żywnościowe wydzielają metan, będący gazem cieplarnianym 21 razy silniejszym niż dwutlenek węgla;
- J. mając na uwadze, że marnotrawienie żywności przez konsumentów w krajach rozwijających się jest minimalne; mając również na uwadze, że jakiegokolwiek przejawy marnotrawienia żywności w tych krajach są spowodowane głównie ograniczeniami finansowymi i technicznymi wzdłuż całego łańcucha produkcji żywności;
- K. mając na uwadze, że w poprzednich dekadach, kiedy produkcja żywności utrzymywała się na wysokim poziomie, zapobieganie marnotrawieniu żywności nie było priorytetem działań politycznych, co doprowadziło do częstszego występowania tego zjawiska na wszystkich etapach łańcucha dostaw żywności; mając na uwadze, że w Europie i Ameryce Północnej żywność marnotrawiona jest przede wszystkim na etapie sprzedaży i konsumpcji, w przeciwieństwie do krajów rozwijających się, gdzie straty najczęściej pojawiają się na etapie produkcji, zbiorów, przetwarzania i transportu;
- L. mając na uwadze, że zgodnie z przeprowadzonymi niedawno badaniami, aby wyprodukować jeden kilogram żywności emituje się do atmosfery średnio 4,5 kg CO₂; że w Europie około 89 mln ton zmarnowanej żywności jest źródłem 170 mln ton CO₂ rocznie, przy czym udział w tej wartości przedstawia się następująco: przemysł spożywczy (59 mln ton CO₂ rocznie), spożycie w gospodarstwach domowych (78 mln ton CO₂ rocznie), inne (33 mln ton CO₂ rocznie); że produkcja 30% żywności, która nie zostaje skonsumowana, powoduje zwiększenie o 50% zużycia zasobów wodnych do celów nawadniania; oraz że aby wyprodukować jeden kilogram wołowiny zużywa się od 5 do 10 ton wody;
- M. mając na uwadze, że równoległe z zagrożeniem dla bezpieczeństwa żywnościowego występują inne powiązane zagrożenia dla najbogatszych gospodarek, takie jak otyłość, choroby układu krążenia i choroby nowotworowe związane z dietą zbyt obfitą w tłuszcze i białka, w związku z czym na świecie liczba osób spożywających nadmierne ilości żywności odpowiada liczbie osób niedożywionych;
- N. mając na uwadze, że coraz większa redukcja czynników produkcji jest sprzeczna z koniecznością zwiększenia oferty żywnościowej w Unii Europejskiej;
- O. mając na uwadze, że wsparcie zapewnione krajom rozwijającym się w celu poprawy wydajności ich łańcuchów rolno-spożywczych może wpłynąć korzystnie, w sposób bezpośredni, na gospodarki lokalne i trwały wzrost gospodarczy tych terytoriów, ale także, w sposób pośredni, na równowagę światowego handlu produktami rolnymi oraz redystrybucję zasobów naturalnych;
- P. mając na uwadze, że wymiana dobrych praktyk na szczeblu europejskim i międzynarodowym, jak również pomoc krajom rozwijającym się mają zasadnicze znaczenie dla walki z marnotrawieniem żywności na świecie;
- Q. mając na uwadze, że coraz większa liczba państw członkowskich podejmuje inicjatywy mające na celu uświadamianie społeczeństwa w zakresie przyczyn i konsekwencji marnotrawienia żywności, sposobów ograniczania tej negatywnej tendencji oraz propagowania kultury naukowej i obywatelskiej ukierunkowanej na zasady zrównoważonego rozwoju i solidarności;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

- R. mając na uwadze, że marnotrawienie żywności występuje we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego, od produkcji rolnej po magazynowanie, obróbkę, dystrybucję, gospodarowanie i konsumpcję;
- S. mając na uwadze, że główna odpowiedzialność za bezpieczeństwo żywności i unikanie, o ile to możliwe, marnotrawienia żywności spoczywa na podmiotach łańcucha rolno-spożywczego;
- T. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie zakazują sprzedaży żywności poniżej kosztów produkcji, odbierając detalistom możliwość sprzedaży konsumentom świeżej żywności niesprzedanej w ciągu dnia po niższej cenie i przyczyniając się tym samym do dalszego marnotrawienia żywności w łańcuchu rolno-spożywczym;
- U. mając na uwadze, że niedawno przyjęte rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności precyzuje, że żywność z datą oznaczoną „spożyć do” należy uznać za niebezpieczną po przekroczeniu tego terminu;
- V. mając na uwadze prace Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności oraz Europejskiego Okrągłego Stołu na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji mające na celu poprawę wydajności i zrównoważoności w całym łańcuchu rolno-spożywczym;
1. potwierdza, że bezpieczeństwo żywności stanowi podstawowe prawo ludzi, które jest realizowane poprzez dostępność i dostęp do wystarczającej ilości zdrowej, odpowiedniej i odżywczej żywności, a także poprzez jej wykorzystywanie i stabilne zasoby w czasie; podkreśla, że światowej produkcji żywności zagraża szereg czynników, takich jak ograniczone zasoby naturalne w stosunku do zwiększającej się populacji światowej oraz słaby dostęp do żywności grup ludności znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji;
  2. wzywa Radę, Komisję, państwa członkowskie oraz uczestników łańcucha rolno-spożywczego do bezzwłocznego podjęcia problemu marnotrawienia żywności wzdłuż całego łańcucha dostaw i konsumpcji, jak również do opracowania wytycznych i sposobów pomocy mających na celu poprawę wydajności łańcucha rolno-spożywczego w poszczególnych jego sektorach, a także zwraca się do nich o nadanie tym dwóm aspektom priorytetowego charakteru w ramach polityki europejskiej; w związku z tym wzywa Komisję do zwiększania świadomości na temat prac prowadzonych obecnie zarówno przez Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności, jak i Europejski Okrągły Stół na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji, również z uwzględnieniem zaleceń odnośnie do przeciwdziałania marnotrawieniu żywności;
  3. wyraża zaniepokojenie faktem, że każdego dnia znaczna ilość żywności, idealnie nadającej się do spożycia, jest traktowana jako odpady, oraz że marnotrawienie żywności stanowi problem środowiskowy i etyczny oraz pociąga za sobą koszty gospodarcze i społeczne, co z punktu widzenia rynku wewnętrznego stawia wyzwania przed przedsiębiorcami i konsumentami; wzywa zatem Komisję do zbadania przyczyn i skutków, które sprawiają, że rocznie w Europie wyrzuca się, marnotrawi i przerabia około 50% wyprodukowanej żywności, oraz do zapewnienia włączenia do badania dokładnych szacunków dotyczących marnowanych produktów spożywczych i oceny skutków gospodarczych, środowiskowych, żywieniowych i społecznych; wzywa Komisję do opracowania konkretnych działań ukierunkowanych na ograniczenie o połowę zjawiska marnotrawienia żywności do 2025 r., a jednocześnie na zapobieganie produkcji odpadów żywnościowych;
  4. podkreśla, że marnotrawienie żywności jest spowodowane wieloma czynnikami: nadprodukcją, błędnym określeniem grupy docelowej produktu (niedostosowany rozmiar lub kształt), pogorszeniem jakości produktu lub jego opakowania, regułami sprzedaży (problemy dotyczące wyglądu lub wadliwego opakowania) oraz nieodpowiednim zarządzaniem zapasami lub strategią marketingową;
  5. wzywa Komisję do tego, by oceniła wpływ restrykcyjnej polityki w zakresie gospodarki odpadami na przypadki marnotrawienia żywności; oczekuje przyjęcia restrykcyjnej polityki w zakresie gospodarki odpadami we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

6. uważa, że aby zredukować marnotrawienie żywności w możliwie najwyższym stopniu należy zaangażować wszystkich uczestników łańcucha rolno-spożywczego oraz skupić się na różnych przyczynach marnotrawienia w poszczególnych sektorach; wzywa zatem Komisję do przeprowadzenia analizy całego łańcucha żywnościowego w celu określenia, w których sektorach najczęściej dochodzi do marnotrawienia żywności i jakie rozwiązania można wykorzystać do zapobiegania temu zjawisku;
7. wzywa Komisję do współpracy z FAO w zakresie określenia wspólnych celów w zakresie ograniczenia marnotrawstwa żywności na świecie;
8. zauważa, że kwestia marnotrawienia żywności powinna być poruszana z perspektywy wydajności zasobów i wzywa Komisję do wystąpienia z konkretnymi inicjatywami ukierunkowanymi na marnotrawienie żywności w ramach inicjatywy przewodniej „Europa efektywnie korzystająca z zasobów” w celu dopilnowania, aby kwestii efektywnego gospodarowania żywnością poświęcano równie dużo uwagi oraz aby podejmowano w związku z nią tyle samo działań zmierzających do podniesienia świadomości jak w przypadku efektywności energetycznej, ponieważ obie są równie ważne dla środowiska i naszej przyszłości;
9. wzywa Komisję do określenia konkretnych celów dotyczących zapobiegania marnotrawieniu żywności dla państw członkowskich w ramach celów dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów, które mają zostać zrealizowane w państwach członkowskich do 2014 r. zgodnie z zaleceniami dyrektywy ramowej w sprawie odpadów;
10. uważa za konieczne zmniejszenie poziomu marnowanej żywności we wszystkich ogniwach łańcucha żywnościowego, od pola do stołu; kładzie nacisk na konieczność przyjęcia skoordynowanej strategii wspieranej konkretnymi działaniami, włączając wymianę najlepszych praktyk, na szczeblu europejskim i krajowym, tak aby poprawić koordynację między państwami członkowskimi w celu unikania marnotrawienia żywności, i poprawić wydajność łańcuchów rolno-spożywczych; uważa, że można to osiągnąć przez zachęcanie do bezpośrednich relacji między wytwórcami a konsumentami oraz skrócenie łańcucha rolno-spożywczego, a także wezwanie wszystkich zainteresowanych podmiotów do większej współodpowiedzialności i zachęcanie ich do większej koordynacji w celu dalszej poprawy logistyki, transportu, zarządzania zapasami i sposobów pakowania;
11. wzywa Komisję, państwa członkowskie i zainteresowane podmioty do wymiany najlepszych praktyk przez łączenie wiedzy w ramach odnośnych forów i platform, takich jak UE Retail Forum on Sustainability (Forum Detalistów UE na rzecz Trwałości), European Food Sustainable Consumption and Production Roundtable (Okrągły stół na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji żywności w Europie), Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności, nieoficjalna sieć państw członkowskich „Friends of Sustainable Food” (Przyjaciele zrównoważonej żywności), Consumer Goods Forum (Forum Towarów Konsumenckich) itd.
12. wzywa Komisję do wspierania, przy opracowywaniu polityki na rzecz rozwoju, działań ukierunkowanych na ograniczenie marnotrawienia żywności we wszystkich ogniwach łańcucha rolno-spożywczego w krajach rozwijających się, gdzie techniki produkcji, zarządzanie plonami, infrastruktura oraz procesy przetwarzania i pakowania są alarmujące i nieodpowiednie; sugeruje działania na rzecz modernizacji wyposażenia i infrastruktury sektora rolniczego w celu zmniejszenia strat plonów i wydłużenia okresu przydatności żywności do spożycia; jest również zdania, że poprawa wydajności łańcucha rolno-spożywczego może przyczynić się do osiągnięcia samowystarczalności żywnościowej w tych krajach;
13. wzywa do zmiany ukierunkowania środków pomocy na szczeblu UE w zakresie dystrybucji produktów spożywczych dla obywateli znajdujących się w najmniej korzystnej sytuacji, pomocy Wspólnoty na rzecz zaopatrzenia uczniów w mleko i produkty mleczne oraz programu promującego spożywanie owoców w szkołach w celu zapobiegania marnotrawieniu żywności;
14. przyjmuje do wiadomości to, że istnieją niespójności w odniesieniu do definicji pojęcia „marnotrawienia żywności” i „odpadów żywnościowych”; uważa, że w powszechnym ujęciu „marnotrawienie żywności” oznacza produkty spożywcze odrzucone poza łańcuch rolno-spożywczy ze względów gospodarczych, estetycznych lub z powodu zbliżającej się daty przydatności, które nadal jednak doskonale nadają się do spożycia i mogą być przeznaczone do konsumpcji przez ludzi, a które z braku możliwego alternatywnego sposobu wykorzystania przeznacza się do likwidacji i utylizacji, co powoduje negatywne efekty zewnętrzne pod względem wpływu na środowisko, kosztów gospodarczych i braku dochodów dla przedsiębiorstw;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

15. przyjmuje do wiadomości, że w Europie nie istnieje zharmonizowana definicja „marnotrawienia żywności”; wzywa zatem Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego zawierającego definicję pojęcia „marnotrawienia żywności” i w tym kontekście również do przyjęcia osobnej definicji resztek żywności stanowiących „biopaliwa” lub „bioodpady”, które należy odróżnić od zwykłych odpadów żywnościowych, gdyż są one ponownie wykorzystywane dla celów energetycznych;

16. uważa, że wszystkie państwa członkowskie powinny umożliwić detalistom znaczne obniżenie cen świeżej żywności, to jest poniżej kosztów produkcji, gdy zbliża się data jej przydatności do wprowadzenia do obrotu, co ma na celu zmniejszenie ilości wyrzucanej niesprzedanej żywności i umożliwienie zakupu wysokiej jakości żywności w niskiej cenie konsumentom mającym mniejsze dochody;

17. pragnie podkreślić, że ze względu na swoją charakterystykę rolnictwo jest zasobooszczędne i może odegrać zasadniczą i wiodącą rolę w zwalczaniu marnotrawienia żywności; wzywa zatem Komisję do włączenia do następnych wniosków ustawodawczych w obszarze rolnictwa, handlu i dystrybucji produktów żywnościowych ambitnych środków w tym kierunku; oczekuje podjęcia jednoczesnych działań w zakresie inwestycji w obszarze badań, nauki, technologii, edukacji, kampanii informacyjnych i innowacji w rolnictwie, aby ograniczyć marnotrawienie żywności, a także edukować konsumentów i zachęcić ich do przyjmowania bardziej odpowiednich i świadomych zachowań zapobiegających marnotrawieniu żywności;

18. jest zdania, że wymogi w zakresie zewnętrznej jakości (niezależnie od tego, czy są nałożone na mocy przepisów prawa europejskiego czy krajowego, czy też na mocy wewnętrznych przepisów danego przedsiębiorstwa), które określają wielkość i kształt, zwłaszcza świeżych owoców i warzyw, są podstawą wielu niepotrzebnych odrzutów, co prowadzi do zwiększenia ilości marnotrawionej żywności; zwraca się do zainteresowanych podmiotów o uznanie i wyjaśnianie wartości żywieniowej produktów rolnych o niedoskonałych rozmiarach/kształtach w celu ograniczenia liczby odrzucanych produktów;

19. wzywa Komisję do stworzenia wytycznych dotyczących wdrażania art. 5 dyrektywy w sprawie odpadów (2008/98/WE), która zawiera definicję produktów ubocznych, biorąc pod uwagę, że brak jasności prawnej przepisów UE w zakresie rozróżnienia odpadów i materiałów innych niż odpady może hamować wydajne wykorzystanie produktów ubocznych;

20. wzywa Komisję, państwa członkowskie, przetwórców i detalistów do opracowania wytycznych dotyczących unikania marnotrawienia żywności oraz uzyskania większej wydajności zasobów w ich sektorze łańcucha rolno-spożywczego w celu stałego ulepszania obróbki, pakowania i transportu oraz ograniczenia niepotrzebnego marnotrawienia żywności;

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania do wymiany najlepszych praktyk i propagowania działań uświadamiających społeczeństwo w zakresie wartości żywności i produktów rolniczych, przyczyn i konsekwencji marnotrawienia żywności oraz sposobów ograniczania tej negatywnej praktyki, promując kulturę naukową i obywatelską opartą na zasadach zrównoważonego rozwoju i solidarności; apeluje do państw członkowskich o zachęcanie do wprowadzenia programów edukacyjnych w zakresie żywienia, na wszystkich szczeblach systemu edukacji, w tym w kolegiach, które będą wyjaśniać, w jaki sposób należy przechowywać i przygotowywać żywność oraz jak utylizować resztki, aby zachęcić do bardziej odpowiedzialnych zachowań; kładzie nacisk na ważną rolę organów administracji lokalnej i przedsiębiorstw komunalnych, a oprócz tego detalistów i środków przekazu, w dostarczaniu informacji i we wspieraniu obywateli w zakresie zapobiegania marnotrawieniu żywności i jego ograniczania;

22. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy przygotowane już w różnych państwach członkowskich, mające na celu odzyskiwanie, na szczeblu lokalnym, niesprzedanych produktów wyrzucanych na wszystkich etapach łańcucha rolno-spożywczego, aby dokonać ich redystrybucji na rzecz grup obywateli, których dochód nie przekracza progu dochodu minimalnego i którzy nie dysponują środkami na ich zakup; w związku z tym podkreśla wagę wymiany najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi, jak również inicjatyw na szczeblu lokalnym; podkreśla przy tym cenny wkład wolontariuszy przy segregowaniu i dystrybucji, z jednej strony, a z drugiej strony przedsiębiorstw specjalizujących się w opracowywaniu systemów i działań przeciwdziałających marnotrawieniu żywności;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

23. wzywa detalistów do zaangażowania się w programy redystrybucji żywności dla obywateli niemających siły nabywczej oraz do wdrażania środków pozwalających na obniżkę cen produktów z bliską datą przydatności do spożycia;
24. z zadowoleniem odnosi się do pracy przedsiębiorstw i partnerstw, wywodzących się ze sfery publicznej, prywatnej, akademickiej i z sektora stowarzyszeń, które opracowują i przeprowadzają na szczeblu europejskim programy skoordynowanego przeciwdziałania marnotrawieniu żywności;
25. uważa, że inwestycje w środki redukujące marnotrawienie żywności mogą przyczynić się do zmniejszenia strat w działalności rolno-spożywczej oraz w konsekwencji do obniżenia cen żywności i tym samym potencjalnej poprawy dostępu biedniejszych grup społecznych do żywności; wzywa Komisję do określenia instrumentów i działań sprzyjających większemu zaangażowaniu przedsiębiorstw rolno-spożywczych, rynków hurtowych, sklepów detalicznych, sieci dystrybucyjnych, publicznych i prywatnych punktów gastronomicznych, restauracji, władz publicznych i organizacji pozarządowych w stosowanie praktyk zapobiegania marnotrawieniu żywności; zachęca do wykorzystywania w tym celu internetu i nowych technologii; w związku z tym zauważa wagę ustanowienia wspólnoty wiedzy i innowacji (WWiI) w zakresie żywności, która skupi się między innymi na zapobieganiu marnotrawieniu żywności; wzywa Komisję do zaapelowania do przemysłu spożywczego i innych zainteresowanych podmiotów do przyjęcia na siebie części odpowiedzialności za problem marnotrawienia żywności, w szczególności przez oferowanie różnych rozmiarów opakowań, a tym samym do oceny korzyści płynących z oferowania większej ilości produktów spożywczych sprzedawanych luzem i do lepszego uwzględniania jednoosobowych gospodarstw domowych w celu ograniczenia marnotrawienia żywności i tym samym zmniejszenia śladu węglowego konsumentów;
26. wzywa państwa członkowskie do stwarzania zachęt finansowych służących ograniczaniu marnotrawstwa żywności;
27. podkreśla, że emisje gazów cieplarnianych związane z produkcją, pakowaniem i transportem wyrzuconej żywności są całkowicie zbędne; zauważa, że zwiększenie efektywności łańcucha dostaw żywności, mające na celu zapobieganie marnotrawieniu żywności i wyeliminowanie odpadów żywnościowych nadających się do spożycia, jest kluczowym krokiem na rzecz łagodzenia skutków zmiany klimatu;
28. wzywa Komisję do oceny ewentualnych zmian w przepisach regulujących zamówienia publiczne na usługi gastronomiczne i hotelowe, aby przy udzielaniu zamówień, z zachowaniem pozostałych warunków, pierwszeństwo było przyznawane przedsiębiorstwom gwarantującym bezpłatną redystrybucję wśród grup obywateli, którzy nie mają środków na zakup nierozprowadzonych (niesprzedanych) produktów, oraz promują konkretne działania na rzecz ograniczenia marnotrawienia żywności na wcześniejszych etapach – na przykład przyznawanie pierwszeństwa produktom rolnym i rolno-spożywczym wyprodukowanym najbliżej miejsca spożycia;
29. wzywa Komisję do tego, aby dla przykładu zwróciła uwagę na kwestię marnotrawienia żywności w instytucjach UE i podjęła w trybie pilnym działania niezbędne do zmniejszenia szczególnie dużej ilości żywności marnotrawionej każdego dnia w stołówkach różnych instytucji UE;
30. wzywa Komisję do oceny i propagowania środków mających na celu ograniczenie marnotrawienia żywności na wcześniejszych etapach produkcji, takich jak na przykład umieszczanie na etykietach dwóch dat przydatności („należy sprzedać do...” i „spożyć przed...”) i sprzedaż po obniżonych cenach produktów z bliską datą przydatności lub uszkodzonych; zauważa, że optymalizacja i wydajne wykorzystanie opakowań mogą odgrywać istotną rolę w zapobieganiu marnotrawieniu żywności poprzez zmniejszanie ogólnego oddziaływania produktu na środowisko naturalne, przede wszystkim za pomocą ekoprojektu przemysłowego, który poczynił od różnicowania rozmiarów opakowań w celu ułatwienia konsumentom wyboru odpowiedniej ilości produktu po doradztwo w zakresie przechowywania i wykorzystania produktów, oraz zaprojektowanie opakowań, w taki sposób, aby przedłużyć możliwy okres przechowywania produktów i ich świeżość, zapewniając, aby do pakowania i przechowywania żywności używano odpowiednich materiałów, które nie będą miały wpływu na jej walory zdrowotne i trwałość;

Czwartek, 19 stycznia 2012 r.

31. wzywa Komisję do wydania we współpracy z państwami członkowskimi zaleceń dotyczących ustawię temperatur chłodzenia w oparciu o fakt, że nieoptymalna i nieodpowiednia temperatura powoduje przedwczesne psucie się żywności oraz jej niepotrzebne marnotrawienie; podkreśla fakt, że harmonizacja poziomów temperatur w całym łańcuchu dostaw poprawiłaby konserwację produktów i ograniczyłaby marnotrawienie żywności w przypadku produktów przewożonych i sprzedawanych w obrocie transgranicznym;

32. przypomina wyniki badania przeprowadzonego przez Komisję (Consumer Empowerment in the EU – SEC(2011)0469), według którego 18% obywateli europejskich nie rozumie sformułowania „najlepiej spożyć przed”; w związku z tym zwraca się do Komisji i państw członkowskich o doprecyzowanie znaczenia oznaczeń dat na etykietach produktów spożywczych („najlepiej spożyć przed”, „data przydatności”, „spożyć do”) w celu zmniejszenia niepewności konsumentów co do zdatności tych produktów do spożycia oraz do rozpowszechniania wśród społeczeństwa dokładnych informacji, szczególnie wyjaśniających, że minimalna data ważności oznaczona jako „najlepiej spożyć przed” odnosi się do jakości, podczas gdy określenie „spożyć do” odnosi się do bezpieczeństwa, aby pomóc konsumentom przy dokonywaniu świadomych wyborów; wzywa Komisję do opublikowania przyjaznego dla użytkowników podręcznika na temat wykorzystania żywności o bliskim upływie terminie przydatności do spożycia, a jednocześnie do zapewnienia bezpieczeństwa żywności przy jej wykorzystywaniu jako darów lub karmy dla zwierząt oraz stosowania przez zainteresowane podmioty najlepszych praktyk w ramach łańcucha dostaw żywności, aby np. szybciej i skuteczniej dostosowywać podaż do popytu;

33. wzywa państwa członkowskie do propagowania i wspierania inicjatyw ukierunkowanych na pobudzenie zrównoważonej produkcji na małą i średnią skalę, związanej z rynkami i spożyciem na szczeblu lokalnym i regionalnym; uznaje, że rynki lokalne są ekologicznie zrównoważone i przyczyniają się do stabilności sektora pierwotnego; wzywa do tego, aby w ramach wspólnej polityki rolnej zapewnione zostały w przyszłości odpowiednie środki przeznaczone na promowanie równowagi w sektorze surowcowym i rolnym, na przykład poprzez sprzedaż bezpośrednią, rynków lokalnych oraz wszystkie formy propagowania krótkiego łańcucha lub łańcucha niewymagającego przemieszczania się („zero kilometrów”);

34. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia małym lokalnym wytwórcom i lokalnym grupom wytwórców możliwości udziału w procedurach zamówień publicznych w zakresie wdrażania odpowiednich programów promujących w szczególności konsumpcję owoców i produktów mlecznych w szkołach;

35. wzywa Radę i Komisję do ogłoszenia roku 2014 Europejskim Rokiem Przeciwdziałania Marnotrawieniu Żywności, co stanowiłoby ważną inicjatywę na rzecz informowania i promocji mającą na celu uświadamianie obywateli europejskich oraz zwrócenie uwagi rządów na tę ważną kwestię, aby zapewniły one wystarczające środki na podejmowanie wyzwań związanych z najbliższą przyszłością,

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Walka z rozprzestrzenianiem się alg

P7_TA(2012)0015

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie walki z rozprzestrzenianiem się alg

(2013/C 227 E/06)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że polityka Unii w dziedzinie środowiska przyczynia się do zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska, a także do ochrony zdrowia ludzkiego,